

Universitätsbibliothek Paderborn

Ōrigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena

Cui idem præfixit Origeniana, Tripartitum opus, quo Origenis narratur vita,
doctrina excutitur, scripta recensentur

Origenes

Rothomagi, 1668

II. Doctrina Origenis de resurrectione enucleatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-25059

diem, & vesperam, ac matutinum tempus sine Sole fuisse, & Luna, & stellis? Cui & illud potest ad- A
jungi, quod libr. 6. contr. Cels. legitur, falli eos, qui vera dierum sex spatia Moysem in
mundi narranda creatione significante putant: quoque se in suis ad Genesim Commen-
Philo libr. 1. Allegor.
tariis refellisse ait. In quo Philonem secutus est, cuius hæc verba sunt: *δύναται τοῦ οὐρανοῦ νόμος εἶναι τὸ μέσον τῶν πάντων τοῦ οὐρανοῦ*. Nempe hæc tropice intelligenda, explicandaque
censebat Origenes, ut alia pleraque, in quibus allegorico sensu nimirum tribuens, nati-
vum & literalē subvertet. Qui quoniam error suum sibi postulat examen, verbum
non addam.

QVÆSTIONE NOXIA.

B

DE RESVRRECTIONE MORTVORVM.

- I. Status questionis proponitur. II. Doctrina Origenis de resurrectione enucleatur.
- III. Vtrum resurrectionem absolute sustulerit. IV. Hoc criminè purgatur. V. Vtrum corporis resurrectionem admiserit, carnis inficiatus sit.
- VI. In eo etiam bestiat, & multorum preterea assensa gaudet.
- VII. Vtrum & quomodo corpora in resurrectione mutatum iri existimaverit.
- VIII. Hic quoque Patrum aliquot confessione se tuetur.
- IX. An corpora in resurrectione sphaerica futura autuma-verit.
- X. Vtrum impios affirmaverit neutiquam in vitam reddituros.
- XI. Vnde suam de resurrectione doctrinam hauserit, aperitur.
- XII. Nonnulla ad eius excusationem præter superiora colliguntur.
- XIII. Quo sensu dixerit peccatorum caussam ad corpus referri.

Hier. Epist.
61 ad Pdm.
cap. 7.

I. **T**RANS EAMVS hinc ad famosissimam de resurrectione carnis & corporis questionem. Licer enim uti verbis Hieronymi, hoc argumentum adversus Origenem perfec-
quentis. Cohæret autem illa quoque cum superioribus, nam statu animalium ante hanc vitam exquisito, ipsarum quoque futura post hanc vitam fors exploranda est: nimirum solasne ac solitarias, an conjunctas corporibus quibus convixerunt postremum D
subiuras iudicium, si demque deinceps adhæsus autumaverit. Ac magnum profecto haberemus ad questionis illius tractationem compendium, si huius argumenti & tituli libris ab eo conscriptis temporis diuturnitas pepercisset; & quacunque in iis olim fuerunt reprehensa. Veterum monumenta præ se ferrent: de se quippe ipse narrat libr. 3. *απομνημονικον*, cap. 10. publicatis suis De resurrectione lucubrationibus, offensos quodam in Ecclesiastica fide,
quæ velut fulle, & penitus insipienter de resurrectione crederet, precipue hereticos. Multum quoque prodeſſent ad hujus argumenti illustrationem Hammonis Hadrianopolite libri aduersus Origenem super ea questione scripti, si vel supereſſent illi, vel tantumdem certe ex iis de promtum pervenisset ad nos, quantum è Methodij opere ejusdem instituti Epiphanius & Photius excerptum servarunt. Verum vetustam consummis his commentationibus, hac ope deſtituti, partim ex Origenis dogmatum *απολογια*, partim ex aliorum expostulationibus, partim ex ejus scriptis, cuiusmodi ad nostram pervenerunt etatem, quid ipsi vifit sit pro viribus astimemus.

II. Quod si rem primum ex doctrinæ ipsius texture spectare velimus, meminiſſe oportet acculatum fuisse cum, quod animam solam hominem constituere, post Platonem, dixerit: & quod animas pro peccatis in varia corpora, si tamquam in vincula conjectas tradiderit, ut supra obſervavimus. Ferunt præterea perſuafum fuisse illi, Adamum propter noxam mortali fuisse corpore indutum, quo prius carebat, cum immortalis à Deo fuisse proceſſatus; pellicieasque tunicas, quas ei Deus post prævaricationem circumpoſuſe di-
cit, nihil fuisse aliud quam corpora mortalia; ossa vero & carnes quas ante peccatum F
habuisse Adamum Scriptura commemorat, carnes esse intelligibiles, & ossa intelligibilia. Cum igitur mortale corpus adventitium quid ac extraneum esse arbitratus fit, sequitur inde necessario, expurgatis peccatis, exolutisque suppliciis, liberam tandem aliquando animam, corporaliumque compedium pondere exoneratam resurgete. Nam si poena est
gestare corpus, gestare certe corpus delinet anima, cum poena cœſabit. Corpus illud intel-
ligo, quod in sceleris lucram subiit ipſa, grave illud nempe, terrenum, & carneum; non illud autem quicum procreat primum & à Deo formata est. Huic conſectariam est, futu-
rum ut anima humanorum illam configurationem membrorum à ſe abiciat, ut que in
carnei corporis propria ſit; meliorē autem & perfectiore formam fufcipiat, ut que in
melius mutata, & perfectiori ſtatui reddita ſit; formarum autem omnium cum perfectis.

A sima sit sphaerica , futurum quoque ut in globum anima perfectiores à mortuis suscitatae rotundentur. Ex ea præterea assertione, quæ animis pro criminum modo corpora plus minusve crassamponi sciscit, efficit illud, diversum fore resurgendi modum; splendidiusque ac subtilius inituras corpus animas, quæ in virtutibus sc̄.c, dum in terris agunt, diligenter exercent; qua contra prorumpunt in vita, densioribus ac ruderioribus corporibus adjunctum iri. Nunc utrum doctrina sua ordinem ac confectionem Origenes tenerit, ex aliorum criminationibus, ipsiusque scriptis, expendamus.

III. Accusatum eum refert Pamphilus, quod resurrectionem mortuorum absolute sustulerit, atque hanc criminacionem septimo loco positam confutat. Epiphanius Har. 64. cap. II. conatum ait eum in Commentario in Psalmum 1. εν τοις επικατανομαις εν την αναστασεων μεση εν αποδιγη την πιστος η ουσοσιας. Idem cap. 63. subdole eum ait & vafre resurrectionis nomen admittere, tem ipsam infitari; quippe qui corpus neutquam resurgere, sed solam animam decernat; animam autem non resurgere, qua non cadit, nec extinguitur; corpus quoque iuxta ipsius sancta non resurgere; nihil igitur resurgere, nec ullam proinde mortuorum esse resurrectionem. Itaque Augustinus ad Quod uult deum Har. 43. resurrectionem ab Origenis sectatoribus negatam scribit. Hieronymus in Epist. 59. ad Avit. cap. I. dixisse Originem tradit corporales substantias penitus dissipatas; aut certe in fine omnium hoc esse futura corpora, quod nunc est ether, & cælum, & si quod aliud corpus sacerdotii & purius intelligi posset: tum addit: Quod cum ita sit, quid de resurrectione sentiat perspicuum est. Deinde verba Origenis in eamdem conspirantia sententiam sequentibus C capitibus producit. Similia carpit in Iohanne Hierosolymitano Epist. 61. ad Pammach. Quo & illud pertinet quod scripsit libr. 12. in Ezech. 40. Non quod juxta sacrificiam heresim corpora abolire credamus. Theophilus Alexandrinus Epist. Pach. 2. Inter extera etiam resurrectionem à mortuis, que pesssalus nostra est, ita corrumpt & violat (Origenes) ut andeat dicere corpora nostra rursum corruptioni & mortis subjectioni suscipiantur; & postea: Dicit corpora quae resurgent post multa secunda, in nihilum dissolvuntur, nec futura aliquid, nisi cum de celorum mansionibus anima ad inferiora dilapsa indiguerat nobis, que aliae rursum stant, prioribus omnino alevis: tum infra: Quod si ut falso putat Origenes, non solum corruptibile, sed & mortale corpus est suscitandum, ergo unum atque idem corruptio & incorruptio. Alter eius locus adversus hanc heresim ex quadam Epistola ad Sanctos qui erant in Sceti, depromit ut Iustinianus in Epistola ad Menam: ne non & locus ex Epistola Cyrilli ad Monachos qui erant in Phua, quo significatur anachemati subiectum tuisse Origenem, quod mortuorum resurrectionem negaverit. Huic Epistola ad Menam geminum subjungitur ex Origene testimonium hoc errore adpersum; aliud ex libr. 2. της αρχης, quo corpora ab omnibus depositum, & in nihilum redactum in statuunt, cum Deo omnia subiicientur; rursum futura corpora, si rationales à superioribus descendant: aliud ex libro quarto, quo idem significatur. Querunt præterea Iustinianus apud Quintam Synodum, in Epistola quam descripti Cedrenus, asserunt Origenistas, ἐν ταπετηνες δε τη σφραγεις απειπεν, απε τη κυρια τρεψη διαδεδουση τη ιδειοσυνη, Ε τη λογικη απειπεν, ει δη απαιμοζοντα παλιν απαντεις εις την απειπεν επαδα, η μονη ιστος, ει δη Ε ει τη περιτροπης τριπλασιας Corpora penitus interire, ijsso Domino primum deponente proprium corpus, & reliquias omnium: & omnes rursus ad eamdem unitatem redire, & mentes fieri, cuiusmodi antea erant. Itaque propter sublatum corporum resurrectionem damnatum tuisse à Synodo Quinta Origenem testatur Photius in libello De Synodis, & Auctoꝝ incertus libelli De Synodis, qui in Iustellina Bibliotheca Iuris Canonici insertus est, & Canon primus Synodi Quinientexta, & Cedrenus. Placitum huic idem adscribunt Sophronius in Epistola ad Sergium, & Anonymous apud Photium Cod. 117. & Iohannes Damascenus in libro De heresibus, & Constantinus Harmenopolus in libro De scitis, & ante eum Glycas Annalium Part. 3. quamvis Parte 4. corpora quidem resurrecta, sed non eadem censuisse ipsum asseretur. Denique Cyriacus apud Symeonem Metaphrastem dixisse ut Origenistas Novæ Laure in Palæstina, corpora nostra que babucerimus ex resurrectione, esse penitus ventura ad interitum, & Christi primi.

IV. Ab his criminibus purgat Adamantium quod supra demonstravimus, creatum nihil, ex decreto Origenis, corpore carere, unde sequitur vel injuriam huic sacre, qui sensisse eum ferunt penitus interitura corpora, & in nihilum dissolvenda, vel ipsum certe, iuxta morem Scriptura, interitum appellasse instaurationem & in melius mutationem: sic enim Methodius Har. 64. cap. 32. ιδος η γεωπεις λεξερη η εις τη πρεπτων, ενδεξεταις λεπτασιν των τελων τη νοση μεταβολαις απολειπει την πιστον, ειναι τη πρεπτη γεωπεις λεπτασιν η εις τη φασιποτων απαντων λεπτασιν. Morem hunc esse dicemus Scriptura, ut mundi instaurationem, atque in melius & prestantiam mutationem, interitum appelleret, ut potest interirent priore forma, dom in pulchriori formam convertuntur. Purgat cum quoque Hieronymus in Epistol. ad Pammach. cap. 8. cum ipsum scribit medium tenuisse viam inter Catholicos veram carnis resurrectionem